

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, za účasti: **TALWIN a.s.**, se sídlem Moldava, zastoupená JUDr. Janou Svatoňovou, advokátkou se sídlem Na Pankráci 1062/58, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 22.11.2010, č.j. 12476-10/2010-ERU,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou ve veřejném zájmu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.11.2010, č.j. 12476-10/2010-ERU, kterým byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence č. 111017212 na předmět podnikání výroba elektřiny ve fotovoltaické elektrárně „Modrava“ na parcele č. 232/2, k.ú. a obec Modrava, o celkovém instalovaném výkonu 4,403 MW; oprávnění k licencované činnosti vzniklo dne 9.12.2010 (právní mocí rozhodnutí o udělení licence), licence byla udělena na dobu 25 let.

I. Shrnutí žaloby

Žalobce odůvodňuje podání žaloby tím, že pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebyly splněny podmínky stanovené zákonem č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění do 31.12.2010 (dále jen „energetický zákon“), a prováděcí vyhláškou k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“).

Žalobce namítá, že ze zprávy o výchozí revizi, jež je založena ve správním spisu, vyplývá, že venkovní prostory zařízení mají povahu prostoru zvlášť nebezpečného ve smyslu přílohy č. 1 vyhlášky č. 73/2010 Sb., a tedy bylo pro prokázání splnění technických předpokladů k zajištění výkonu licencované činnosti třeba doložit oznámení montáže Technické inspekci České republiky a její stanovisko, což se nestalo. Bez toho nebylo možno uzavřít, že zařízení má technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám, a tedy ani udělit licenci.

Dále žalobce poukazuje na rozpory v podkladech rozhodnutí ohledně použitých panelů a jejich výkonu; ve zprávě o výchozí revizi je uvedeno, že revidovány byly panely ALEXSOLAR ALM-185D-24 o celkovém výkonu 4,403 MWp, podle smlouvy o dílo však měly být instalovány panely Brisbane BS 180 o celkovém výkonu 4,4 MWp. Aniž by se žalovaný tímto rozparem zabýval, udělil licenci pro celkový instalovaný výkon 4,403 MW, přestože se osoba zúčastněná na řízení původně domáhala udělení licence pro celkový instalovaný výkon 4,4 MW.

Dále byla licence udělena na dobu 25 let, aniž by k tomu byly ve správním spisu podle žalobce podklady; osoba zúčastněná na řízení podle žalobce doložila oprávnění užívat energetické zařízení jen na velmi krátkou dobu – podle rozhodnutí Městského úřadu Duchcov o povolení zkušebního provozu jen do 15.5.2011.

Z těchto důvodů se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí o udělení licence; závažný veřejný zájem na podání žaloby (a na zrušení rozhodnutí o udělení licence) je podle žalobce dán nesplněním podmínek pro udělení licence. Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření poukazuje na to, že nikoli všechny vady řízení, jež by soud dovodil, by nutně měly vést ke zrušení rozhodnutí o udělení licence. Věcně pak žalovaný podává vyjádření k otázce stanoviska Technické inspekce České republiky; má za to, že pouze ze skutečnosti, že revizní technik v revizní zprávě označil energetické zařízení za zařízení se zvlášť nebezpečným působením vnějších vlivů, potřeba stanoviska Technické inspekce České republiky nevyplývá. Pokud jde o otázku celkového instalovaného výkonu a použitých panelů, žalovaný pokládal za nutné udělit licenci na provoz zařízení o skutečných parametrech výkonu plynoucích především z revizní zprávy, byť v žádosti o udělení licence byl výkon zaokrouhlen a uveden jako mírně nižší. Konečně nedoložení oprávnění užívat zařízení z hlediska stavebních předpisů na celou dobu, na níž je licence udělována, jejímu udělení na tuto celou dobu nebrání.

Žalovaný tedy má za to, že žaloba je nedůvodná, a proto navrhuje její zamítnutí. V průběhu řízení žalovaný své vyjádření doplnil v tom směru, že z důvodu přijetí systémových a personálních opatření ke kontrole licenčních spisů, jejichž výstupem je mimo jiné i podání žaloby v této věci, ponechává rozhodnutí o žalobě zcela na úvaze soudu. Na tomto svém procesním postoji pak žalovaný setrval během celého řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení pokládá žalobu za nedůvodnou, šikanózní a způsobitou jí přivodit újmu; má za to, že veškeré podmínky pro udělení licence splnila. Ani osoba zúčastněná na řízení svůj procesní postoj během řízení před zdejším soudem nezměnila.

IV. Posouzení věci

Podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), je žalobu (proti rozhodnutí správního orgánu) oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.

Podle § 72 odst. 2 věty první s.ř.s. může žalobu podle § 66 odst. 1 až 3 s.ř.s. oprávněný žalobce podat do tří let od právní moci rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, a nenabývá-li rozhodnutí právní moci, od doručení rozhodnutí poslednímu účastníku, který proti němu mohl žalobu sám podat. Žaloba byla podána dne 2.12.2013, žalobou napadené rozhodnutí o udělení licence nabylo právní moci dne 9.12.2010. Žaloba tedy byla podána včas.

Pokud jde o aktivní legitimaci a (další) podmínky řízení o žalobě, ty pokládá zdejší soud rovněž za splněné. Aktivní procesní legitimace podle § 66 odst. 2 s.ř.s. nevyžaduje „prostý“ („jakýkoli“) veřejný zájem, nýbrž „závažný“ veřejný zájem. Zdůrazněním kritéria závažnosti se vyčleňují užší kategorie potenciálních případů z širšího rámce dotčeného veřejného zájmu. Jak vyplývá z důvodové zprávy k s.ř.s.,

„...může tu jít o případy nepřiliš časté, ale veřejností citlivě vnímané, například tam, kde nezákonné rozhodnutí bylo dosaženo úplatkem a není tu již jiná právní cesta, kterou by bylo možné takové rozhodnutí odstranit...” (důvodová zpráva k návrhu zákona ze dne 15. 4. 2002, sněmovní tisk č. 1080/0, digitální repozitář www.psp.cz). Smyslem této žaloby není chránit soukromý zájem, ale ani každý veřejný zájem, nýbrž musí být dána existence kvalifikované formy veřejného zájmu, kterou je závažný veřejný zájem. Aktivní procesní legitimace proto má místo v závažných případech, kdy bude skutečně s ohledem na závažný veřejný zájem žádoucí podání této žaloby, byť to samo o sobě ještě nepředznamenává její důvodnost a výsledek řízení o ní. Judikatura správních soudů přitom dospěla k závěru, že úvaha nejvyššího státního zástupce, zda je ve věci dán závažný veřejný zájem, nepodléhá přezkumu správními soudy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007 ve věci sp. zn. 8 As 27/2006, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS, je úvaha, zda je v konkrétní věci dán závažný veřejný zájem, vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci; záleží na nejvyšším státním zástupci, zda tohoto svého práva podat žalobu v konkrétní věci z důvodu závažného veřejného zájmu, který sám shledal, využije, jeho aktivní legitimace k podání takové žaloby je dána, existence závažného veřejného zájmu je tím presumována (shodně Šimíček, V., Potěšil, L. a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Nakladatelství Leges 2014, str. 574 a násl.).

Žalobce tedy bezpochyby v nyní posuzované věci k podání žaloby aktivně legitimován je, a to bez ohledu na charakter a obsah jednotlivých jím uplatněných žalobních bodů.

Pokud jde v této souvislosti o obecné otázky řízení o žalobě ve veřejném zájmu, jejichž zodpovězení je pak určující konkrétně ve vztahu k nyní posuzované věci, pak zdejší soud, zčásti s ohledem na již uvedené, vychází z toho, že řízení o žalobě ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. neslouží k ochraně žádných konkrétních subjektivních veřejných práv, jako je tomu v případě řízení o žalobě ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s.ř.s., kde soud zkoumá právě míru a povahu dotčení na subjektivních veřejných právech toho, kdo žalobu podává a kdo o sobě tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých subjektivních veřejných právech. Institut zvláštní žaloby podle § 66 odst. 2 s.ř.s. byl zaveden k ochraně objektivního práva (zákonosti), a to ve specifických případech, kdy to vyžaduje (závažný) veřejný zájem; tím je tento prostředek zcela mimořádným, což se nutně musí projevit při posuzování důvodnosti žalobních bodů, jež jsou v žalobě podle § 66 odst. 2 s.ř.s. uplatněny.

Smyslem soudního přezkumu na základě takto podané žaloby není a ani nemůže být realizace neohrazeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů, ani tu správní soud není od toho, aby se v tomto typu řízení metodicky vyjadřoval k tomu, jak má konkrétní správní orgán realizovat výkon státní správy (to je primárně otázkou pro moc výkonnou), ani aby se aktivně podílel na prosazování systémových opatření, byť by ohledně jejich nezbytnosti v rámci moci výkonné panovala shoda, či na všeobecné revizi licenčních řízení

vedených žalovaným. Rozhodování o udělení licence představuje čistě vertikální vztah mezi žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení, přitom rozhodoval-li žalovaný o veřejném subjektivním právu osoby zúčastněné na řízení získat licenci, pak především bylo na žalovaném, aby řízení proběhlo bez vad a aby žádnou vadou nebylo zatíženo ani rozhodnutí o udělení licence. Přestože v situaci, kdy žádosti o udělení licence bylo vyhověno, neexistoval prvek jakékoli vnější kontroly nad procesem rozhodování o udělení licence, a tedy ani nad jeho výsledkem (osoba zúčastněná na řízení ani žalovaný sám z povahy věci proces rozhodování ani výsledek neměl důvodu napadat), „otevření případu“ na samém konci tříleté lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. za situace, kdy v mezidobí především žalovaný nevyužil možnosti přezkumného řízení či obnovy řízení dané správním řádem a kdy již jsou právní vztahy navazující na udělení licence stabilizovány, představuje nepochybný zásah do právní jistoty osoby zúčastněné na řízení, jenž by se jistě umocnil především v případě zrušení rozhodnutí o udělení licence. Takové narušení právní jistoty by tedy muselo být vyváženo vskutku závažným důvodem, který by vyvážil rizika a negativní důsledky zpětného přehodnocení právních vztahů založených rozhodnutím o udělení licence.

Za této situace musí být nutným východiskem zdejšího soudu i imperativ Nejvyššího správního soudu plynoucí z jeho rozsudku ze dne 2.7.2010 ve věci sp. zn. 7 As 21/2010, v němž kasační soud akcentuje, že zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (konkrétně vztahů stát – jednotlivce), v nichž byly nezákonnými rozhodnutími založena oprávnění nebo výhody jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jednotlivce, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu, neboť je věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně sám nesl následky svých pochybení. Kupř. podle nálezu Ústavního soudu ze dne 9.10.2003 ve věci sp. zn. IV. ÚS 150/01 či podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2011 ve věci sp. zn. 7 As 26/2011 musí být podstatou uplatňování veřejné moci kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, přitom princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci.

Právě uvedená východiska, byť plynou z rozhodovací praxe ve věcech nikoli zcela shodných s věcí nyní posuzovanou, se nutně uplatní obecně – a tím spíše pak v nyní posuzované věci konkrétně při presumovaném střetu principu dobré víry jednotlivce (držitele licence) na straně jedné a žalobcem dovozeného závažného veřejného zájmu na „prověření podmínek“, za nichž měla být dobrá víra jednotlivce nastolena, na straně druhé.

Závěr o důvodnosti žaloby by tak měl být podle přesvědčení zdejšího soudu založen výlučně na závažných zjištěních, jimiž by v podstatné míře byla zpochybněna či vyvrácena zjištění žalovaného, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Ke zrušení rozhodnutí, které žaloba napadá, by tak měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která kupř. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí, které tato žaloba napadá, měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

Žalobce zpochybňuje udělení licence poukazem na vady a nedostatky obsahu a náležitostí skutkových podkladů, které argumentačně dovozuje přímo z těchto skutkových podkladů, jak jsou obsaženy ve správním spise. Zdejší soud tedy důvodnost jednotlivých žalobních bodů posuzoval na základě skutkového stavu zachyceného v listinách obsažených ve správním spisu, které byly podkladem rozhodnutí o udělení licence.

Je třeba předeslat, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o udělení licence, tedy rozhodnutí o udělení oprávnění k podnikání, nikoli rozhodnutí opravňující osobu zúčastněnou na řízení uvést energetické zařízení do provozu. Shodně na licenční řízení nahlížel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008, zdůraznil přitom, že předmětem licenčního řízení je pouze povolení k podnikatelské činnosti (tam v oblasti plynárenství) a že právo uvést zařízení do provozu a nadále jej provozovat ke konkrétnímu věcnému účelu (tam k úpravě plynu) rozhodnutí žalovaného v řízení meritorně nezakládá. K povolení provozu zařízení (tam plynárenského) byl příslušný správní orgán odlišný od žalovaného. Podle Nejvyššího správního soudu řízení o udělení licence „...není založeno na správním uvážení správního orgánu, který by se mohl pohybovat volně v zákonem vytyčených hranicích. Právní úprava stanoví přesně požadavky, které musí žadatel o licenci splnit; na druhou stranu však nedává správnímu orgánu možnost např. ve veřejném zájmu licenci po splnění zákonných požadavků neudělit. Důvodová zpráva k energetickému zákonu a ostatně sama logika věci nabízí přirovnání licence dle energetického zákona k živnostenskému oprávnění. Specialita této regulace a tedy vynětí z obecné úpravy živností je dána jen strategickým významem energetiky pro chod národního hospodářství a životní úroveň obyvatelstva...Znamená to, že při splnění zákonem stanovených podmínek musí správní orgán licenci udělit, nemá volbu, zda tak učiní či nikoliv...“. To je východisko využitelné i ve vztahu k nyní posuzované věci.

Na základě shora shrnutých výchozích premis se tedy zdejší soud zabýval jednotlivými žalobními body.

Žalobce především namítá, že v řízení o udělení licence mělo být doloženo stanovisko Technické inspekce České republiky a nebylo-li, nebylo doloženo splnění technických předpokladů k zajištění výkonu licencované činnosti – a tedy licence neměla být udělena.

Podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.

Podle § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona se k žádosti o udělení licence připojí doklady prokazující finanční a technické předpoklady.

Podle § 9 písm. d) vyhlášky 426/2005 Sb. se u energetických zařízení ve zkušebním provozu technické předpoklady prokazují souhlasem stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním kolaudačního rozhodnutí, rozhodnutím o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu nebo rozhodnutím stavebního úřadu, že kolaudační souhlas lze vydat jen po provedení zkušebního provozu, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem; po provedení zkušebního provozu dokládá žadatel kolaudační souhlas.

Z energetického zákona ve spojení s vyhláškou č. 426/2005 Sb. vyplývá, že posouzení požadavků zvláštních právních předpisů na uvedení energetického zařízení do provozu (a s tím související otázka doložení všech závazných stanovisek) není předmětem licenčního řízení. Technické předpoklady dokládá žadatel o licenci jednak rozhodnutím stavebního úřadu a kromě toho dokladem prokazujícím splnění požadavků zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem. Zákonodárce odkázal v poznámce pod čarou, která jako nenormativní část legislativního aktu slouží jako výkladová pomůcka, na § 6c odst. 1 písm. a) zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce, podle kterého organizace a podnikající fyzické osoby zajistí při uvádění do provozu a při provozování vyhrazených technických zařízení bezpečnostní opatření a provedení prohlídek, revizí a zkoušek ve stanovených případech; při výrobě vyhrazených tlakových zařízení, nevztahuje-li se na ně platné nařízení vlády vydané k provedení zvláštního zákona.

Z citovaných ustanovení, ve spojení s tím, že zákonodárce výslovně zmiňuje pro účely licenčního řízení doložení zprávy o revizi, nevyplývá, že by měl žadatel o licenci nutně dokládat ještě stanovisko Technické inspekce České republiky (a oznámení montáže této inspekci).

V licenčním řízení je tedy žadatel o licenci povinen pouze doložit splnění technických požadavků rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce; jedná se o tzv. povinné důkazy, předkládané spolu se žádostí o udělení licence. V rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008 Nejvyšší správní soud vyložil podstatu licenčního řízení a rozhodnutí o udělení licence tak, že toto rozhodnutí právo uvést energetické zařízení do provozu a nadále jej provozovat *in merito* nezakládá. Příslušným orgánem státní správy k povolení provozu energetického zařízení tohoto typu je stavební úřad.

Nelze přijmout argumentaci, že by v licenčním řízení měla být meritorně posuzována problematika, která spadá do kompetencí jiného orgánu státní správy; již s ohledem na to nelze z výše citované právní úpravy dovodit oprávnění žalovaného posuzovat v licenčním řízení technickou dokumentaci energetického zařízení z toho hlediska, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb. spadá, a to obzvláště za situace, kdy stavební úřad jeho zkušební provoz za stanovených podmínek již povolil. Odpověď na tuto otázku poskytuje technická dokumentace stavby energetického zařízení (nikoli tedy revizní zpráva) a tu musel mít k dispozici stavební úřad při svém rozhodování.

V této části tedy zdejší soud nesouhlasí se žalobcem, že žalovanému nebylo prokázáno splnění technických předpokladů k zajištění výkonu licencované činnosti, resp. že by jejich nesplnění plynulo z nedoložení stanoviska Technické inspekce České republiky.

Dále žalobce namítá rozpor v údajích týkající se celkového instalovaného výkonu.

Z obsahu správního spisu plyne, že osoba zúčastněná na řízení v žádosti o udělení licence („Seznam jednotlivých provozoven“, 1. i 2. strana) uváděla celková instalovaný výkon hodnotou „4,4 MW“. Z podnikatelského záměru (bod 6.2.) plyne celkové množství energie „4 030 000 kWh“. Ze str. 5 zprávy o výchozí revizi č. BM 27-2010 ze dne 31.10.2010 plyne, že revidovány byly nainstalované panely o celkovém maximálním (špičkovém) výkonu za standardních testovacích podmínek 4,403 MWp (čtyři sekce, kiosky K3 – K6 po 1,100750 MWp). Zatímco podle smlouvy o dílo ve znění jejího dodatku č. 2 měly být instalovány panely Brisbane BS 180 (celkový výkon 4,4 MW), dodány (revidovány) byly instalované panely ALEXSOLAR ALM-185D-24 (celkový výkon 4,403 MW). Z rozhodnutí o udělení licence plyne její udělení na celkový instalovaný výkon 4,403 MW.

V průběhu výstavby tedy zřejmě došlo k nainstalování jiných panelů, než bylo původně předpokládáno, čímž je i logicky vysvětlitelný rozdíl o 0,003 MW mezi původními údaji plynoucími ze žádosti o udělení licence a z jejích příloh (4,4 MW) a mezi údaji plynoucími z revizní zprávy (4,403 MW), jež byla podkladem rozhodnutí. Formálně se tedy žalovaný vychýlil z mantinelů stanovených žádostí o udělení licence. Důvod toho vychýlení však má rozumné vysvětlení (výsledek v hodnotě „4,403 MW“ je dán součtem parametrů jednotlivých instalovaných panelů), především však pro rozhodnutí o udělení licence na celkový instalovaný výkon v hodnotě „4,403 MW“ obsahuje správní spis podklad, jímž je revizní zpráva.

Byl-li předmět řízení (požadavek na udělení licence pro celkový instalovaný výkon) vymezen žádostí, od níž se správní orgán (žalovaný) nemohl odchýlit, pak poté, co se žalovaný seznámil s revizní zprávou, bylo namístě, aby osobu zúčastněnou na řízení na tuto nesrovnalost upozornil a vyzval ji k doplnění žádosti, resp. k její změně, aby podklady rozhodnutí od osoby zúčastněné na řízení byly ve vzájemném souladu. Přestože tak žalovaný neučinil, nejde podle zdejšího soudu o vadu, jež by sama o sobě musela vést ke zrušení rozhodnutí o udělení licence. Odchylka v údaji o celkovém instalovaném výkonu totiž nevzbuzuje podle zdejšího soudu důvodnou pochybnost o tom, k jakému energetickému zařízení osoba zúčastněná na řízení listiny dokládala, tedy že by se např. týkaly jiného energetického zařízení, popř. že by vznikaly pochybnosti o tom, jaké energetické zařízení je předmětem udělení licence k jeho provozu. Změna ve specifikaci nainstalovaných panelů, jež odchylku vysvětluje, správní řízení o udělení licence jako celek nikterak nezamlžuje; především sama jiná specifikace (jiné označení) panelů a z nich plynoucí výkon odlišující se o marginální hodnotu zásadně nezpochybňuje věrohodnost podkladů pro udělení licence.

Za situace, kdy tedy ze správního spisu plyne přesná specifikace zařízení, k jejímuž provozování byla licence udělena, a kdy udělená licence je v souladu s údaji obsaženými v revizní zprávě, není rozdíl ve výši 0,003 MW natolik závažným zjištěním, že by jím v podstatné míře byla zpochybněna zjištění žalovaného, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Nejde ani o zjištění, jež by okolnosti řízení o udělení licence jakkoli zamlžovala. Přesným podkladem ohledně výkonu instalovaného zařízení je revizní zpráva a přesným revidovaným parametrům odpovídá napadené rozhodnutí o udělení licence.

Zdejší soud tedy ani v této dílčí otázce nedospěl k závěru ohledně nedostatku skutkových podkladů, jež vedly k vydání napadeného rozhodnutí.

Dále žalobce namítá, že osoba zúčastněná na řízení nedoložila oprávnění užívat energetické zařízení na dobu 25 let, na kterou jí byla licence udělena.

Tu zdejší soud připomíná již shora uvedené, že podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu

licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o udělení licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výrobní elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.

Podle § 7 odst. 4 písm. e) energetického zákona se k žádosti o licenci připojí doklady prokazující vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení.

Podle § 4 odst. 1 energetického zákona se licence na výrobu elektřiny uděluje nejvýše na 25 let.

Podle § 4 odst. 4 energetického zákona v případě, že žadatel o udělení licence podle § 4 odst. 1 téhož zákona doloží vlastnictví nebo jiné užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti, na dobu kratší než 25 let, licence se uděluje nejvýše na tuto dobu.

Podle § 98a odst. 2 písm. a) energetického zákona Energetický regulační úřad stanoví vyhláškou způsoby prokazování finančních a technických předpokladů a odborné způsobilosti pro jednotlivé druhy licencí, způsoby určení vymezeného území a provozovny, prokázání vlastnického nebo užívacího práva k užívání energetického zařízení, náležitosti prohlášení odpovědného zástupce, a vzory žádostí k udělení, změně a zrušení licence.

Podle § 7 odst. 1 vyhlášky č. 426/2005 Sb. vlastnické právo k energetickému zařízení žadatel prokazuje a) výpisem z katastru nemovitostí, zapisuje-li se vlastnické právo do katastru nemovitostí podle zvláštního právního předpisu, odpovídající stavu zápisů v katastru nemovitostí ke dni předložení výpisu, b) smlouvou, na základě které dochází k převodu nemovitosti, pokud vlastnické právo k nemovitosti není předmětem zápisu do katastru nemovitostí, c) smlouvou, na základě které dochází k převodu vlastnického práva k movitému energetickému zařízení, d) smlouvou, ze které je zřejmé, že žadatel je vlastníkem daného movitého energetického zařízení, e) originálem nebo ověřenou kopií rozhodnutí soudu nebo správního orgánu, pokud žadatel nabytí vlastnické právo k energetickému zařízení na základě rozhodnutí soudu nebo správního orgánu nebo je jeho vlastnické právo takovým rozhodnutím potvrzeno, nebo f) potvrzením o nabytí vlastnictví, bylo-li energetické zařízení předmětem veřejné dražby.

Podle § 7 odst. 4 vyhlášky č. 426/2005 Sb. nelze-li nabytí vlastnického práva k energetickému zařízení nebo užívacího práva k energetickému zařízení prokázat způsoby uvedenými v § 7 odstavci 1 nebo 2 této vyhlášky, protože takové nabývací tituly nelze doložit, došlo k nabytí ze zákona nebo je již nelze dohledat, lze nabytí

vlastnického práva nebo uživatelského práva k energetickému zařízení doložit i jiným způsobem, nevzbuzujícím důvodné pochybnosti.

Právo užívat energetické zařízení v soukromoprávním smyslu je prvotním předpokladem pro to, aby za splnění dalších podmínek daných veřejnoprávními předpisy mohl uživatel získat licenci k podnikání ve státem regulovaném odvětví. V tomto smyslu je tedy třeba přistupovat k požadavku na doložení vlastnického nebo uživatelského práva k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. S tím koresponduje i díkce citovaného § 7 odst. 4 vyhlášky č. 426/2005 Sb., který umožňuje soukromoprávní vztah k energetickému zařízení prokázat i jiným způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Existence soukromoprávního vztahu k energetickému zařízení je nutným předpokladem pro provozování energetického zařízení, které s ohledem na dotčení veřejných zájmů podléhá regulaci veřejnoprávními předpisy; jedná se o omezení sledující legitimní cíl, za současného zachování přiměřenosti veřejnoprávní regulace, která shodně dopadá jak na vlastníka, tak i na oprávněného uživatele energetického zařízení. I důvodová zpráva k návrhu energetického zákona uvádí, že „...základním předpokladem udělení licence je splnění podmínek uvedených v tomto zákoně, obdobně jako je tomu v živnostenském zákoně. Vzhledem k charakteru energie, ke složitosti energetických systémů a náročnosti jejich obsluhy, a to i z hlediska veřejného ohrožení, je stanovena věková hranice pro udělení licence na 21 let. Z obdobných důvodů musí žadatel o udělení licence stanoveným způsobem prokazovat svoji odbornou způsobilost a bezúhonnost. Žadatel musí kromě výše uvedených podmínek prokázat, že je schopen dlouhodobě financovat své podnikatelské aktivity, že vlastní, nebo má pronajato, technologické zařízení pro plynulé zajištění dodávek...“ (důvodová zpráva k návrhu zákona, sněmovní tisk č. 535/0, digitální repozitář www.psp.cz).

Z pohledu doložení vlastnického nebo uživatelského práva k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti, tedy z pohledu splnění podmínky podle § 5 odst. 3 energetického zákona, je tak podstatné, zda osobě zúčastněné na řízení svědčil některý ze soukromoprávních uživatelských titulů. To, že fotovoltaická elektrárna byla postavena na pozemku parc. č. 232/2, k.ú. a obec Modrava, k němuž osoba zúčastněná na řízení prokázala vlastnické právo, žalobce nespochybňuje. Stejně tak ani žalobce nespochybňuje, že vlastnické právo k vybudovanému zařízení přešlo na osobu zúčastněnou na řízení provedením díla (podle čl. 12. smlouvy o dílo). Fakt, že byl rozhodnutím Městského úřadu Duchcov ze dne 19.11.2010 povolen zkušební provoz zařízení jen do 15.5.2011, jak jej akcentuje žalobce, ovšem nikterak nesouvisí s doložením vlastnického práva či práva užívat toto zařízení v soukromoprávním smyslu, a tedy nemůže mít žádný vliv na splnění podmínky doložení (vlastnického nebo uživatelského) práva podle § 5 odst. 3 energetického zákona. Ani absence kolaudačního souhlasu v době rozhodování žalovaného na splnění této podmínky nemá žádný vliv.

Udělení licence na dobu 25 let podle § 4 odst. 1 energetického zákona tedy žalovanému nic nebránilo. Ani v této části tedy není žaloba důvodná.

V. Závěr

Aniž by zdejší soud nad rámec obsahu správního spisu musel dokazovat vyjádřením Technické inspekce České republiky, jak žalobce navrhoval (bez ohledu na to, že žalobce z tohoto vyjádření nedovožoval žádná skutková zjištění, nýbrž toto vyjádření sloužilo výlučně na podporu jeho právní argumentace), žádný z uplatněných žalobních bodů neshledal důvodným, zároveň nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil vadu, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Zdejší soud přitom rozhodoval bez jednání za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to by formálně mohlo náležet žalovanému (byť ten ve skutečnosti nebyl k žalobci v nikterak kontradiktorním postavení), tomu však především žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, a proto zdejší soud rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; soud jí může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. března 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu